

Када је моја ћерка имала 18 месеци, мој муж и ја смо одлучили да је одведемо на мали летњи одмор. Одабрали смо приморски градић који се налази на неколико сати возом од Париза, где смо живели у том тренутку (ја сам Американка, а он Британац), и резервисали смо хотелску собу са креветом. „Мрвица“ (*Bean*), како је зовемо, била је у том тренутку наше једино дете, и зато нас разумите што смо мислили: „Колико тешко то може бити?“

Имали смо доручак у хотелу, али смо морали да ручамо и вечерамо у малом ресторану морских плодова код старе луке. Убрзо смо открили да два obroка са бебом у ресторану заслужују сопствени круг пакла.

Мрвица би се на кратко заинтересовала за храну, али у року од неколико минута она би почела да просипа со из сланика и да цепа кесице шећера. Потом је тражила да буде ван столице за бебе како би могла да вилени по ресторану и устреми се ка доковима.

Наша стратегија је била да брзо завршимо оброк. Наручивали смо док смо седали за сто, потом смо молили конобара да отрчи по мало хлеба и донесе нам предјело и главно јело у исто време. Док је мој муж јео пар залогаја рибе, ја сам се старала да конобар случајно не згази Мрвицу, или да она не заврши у мору. Онда смо мењали улоге. Остављали смо огромне напојнице извињења како бисмо се искупили за гомилу исцепаних салвета и разбацаних лигњи око нашег стола.

Зашто су француски родитељи супериорни

Пише: Памела Друкерман
среда, 02 јануар 2013 22:06

После још неколико мучних посета ресторану, почела сам да примећујем да француске породице не изгледају као да са нама деле агонију обедовања. Зачудо, изгледале су као да су на одмору. Француске бебе су задовољно седеле у својим столицама, чекајући храну, или су јеле рибу, па чак и поврће. Није било ни вриштања ни цмиздрења. И није било отпада око њихових столова.

Иако сам до тада већ неколико година живела у Француској, ово нисам могла да објасним. И чим сам почела да размишљам о француском родитељству, схватила сам да није само време obroка другачије. Изненада сам имала много питања. Зашто, на пример, током стотина сати које сам провела на игралиштима у Француској, никада нисам видела дете (осим мог) које је имало испаде беса? Зашто моји француски пријатељи нису никада морали да прекидају телефонски разговор зато што је њихово дете нешто уништавало? Зашто њихове дневне собе нису биле окупиране шаторима и кухињама-играчкама, као што су наше биле?

Ускоро ми је постало јасно да су, тихо и синхронизовано, француски родитељи постизали циљеве који су створили потпуно другачију атмосферу породичног живота. Када су америчке породице посећивале наш дом, родитељи су обично проводили већи део посете у улози судије решавајући дечје свађе, помажући својим бебама да трче по кухињи, или седећи на поду да би правили села од „Лего“ коцака. Када су француски пријатељи долазили у посету, насупрот томе, одрасли су пили кафу, а деца су се срећно играла сама.

До краја нашег упропашћеног одмора одлучила сам да сазнам шта су то француски родитељи чинили другачије. Зашто француска деца нису бацала храну? И зашто њихови родитељи нису викали? Да ли бих ја могла да променим мој ментални склоп и добијем исте резултате са мојим потомцима?

Вођена делом мајчинским очајањем, провела сам последњих неколико година истражујући француско родитељство. И сад, кад Мрвица има шест година, а близанци по три, могу вам рећи следеће: Французи нису савршени, али имају неке тајне родитељства које стварно функционишу.

Зашто су француски родитељи супериорни

Пише: Памела Друкерман
среда, 02 јануар 2013 22:06

